

ՊԵՏՐՈՍ ԴՈՒՐԿԱՆ

Մնաս բարյավ

Առտու մը դեռ մթնշաղ՝
Կըծավալվեր շող ու շաղ,
Ծաղկանց մեջ քեզ տեսա ես,
Կըժպտեիր լուսնո պես:

Աչերդ սիրո ատրուշան,
Մատներդ էին գիրգ շուշան,
Այտերդ վարդի նոր թերթեր,
Նայվածքեդ ծներ նոր եթեր:

Սիրտս թռա՛վ ոտքիդ տակ,
Սիրեցի քեզ, իմս հրեշտակ...
Սիրով եղան ձյուն մազեր,
Ըսին՝ կյանքը երազ էր:

Մինչդեռ դու չես սիրեր զիս,
Մ'իշխեր գոնե տկար սրտիս.
Ուր որ երթամ, դեմքդ ինձ հետ՝
Նայվածք չէ այդ... մահո՛ւ նետ:

Երբ անտառին խորըն նսեմ
Կերթամ լալ՝ լուռ մենաճեմ,
Դարձյալ հոն կըգտնես զիս,

Տերևներեն կխոսիս:

Երբ առվակին եզերքը՝
Նըստիմ սփռվել իմ վերքը՝
Դարձյալ դու կըգտնես զիս,
Այլաց մեջեն կժպտիս:

Երբ լեռները կըփախչիմ,
Որ չտեսնեսնեմ քեզ, հանգչիմ,
Հողմոյն մեջեն կըխոսիս,
Թե՛ դու բնավ չես սիրեր զիս:

Լուսնի լույսով գիշերը
Երբ ցողեն իմ աչերը,
Դարձյալ դու կըգտնես զիս,
Աստղերուն մեջ կըժպտիս:

Իսկ գերեզման երբ մտնեմ,
Քեզ հոն պիտի չգտնեմ...
Մնաս բարյա՛վ... հայուհիս,
Անգո՛ւթ, արցունք մ'ալ չունիս: